

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 31.10.2019 r.
COM(2019) 556 final

2019/0244 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie umowy ustanowionego na mocy art. 18 Umowy o dobrowolnym partnerstwie dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, jeśli chodzi o przyjęcie regulaminu wewnętrznego wspólnego komitetu

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie umowy (zwanego dalej „wspólnym komitetem”) ustanowionego na mocy art. 18 Umowy o dobrowolnym partnerstwie dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, w związku z przewidywanym przyjęciem regulaminu wewnętrznego wspólnego komitetu.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Umowa o dobrowolnym partnerstwie dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu

Celem Umowy o dobrowolnym partnerstwie dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu (zwana dalej „umową”) jest zagwarantowanie, że całość przywozu drewna i produktów z drewna objętych umową do Unii Europejskiej z Socjalistycznej Republiki Wietnamu została wyprodukowana zgodnie z prawem. Cel ten zostanie osiągnięty poprzez ustanowienie i wdrożenie systemu zapewniania legalności drewna w Wietnamie („VNTLAS”), którego celem będzie sprawdzenie, czy drewno i produkty z drewna zostały wyprodukowane zgodnie z prawem, oraz zapewnienie, aby tylko zweryfikowane w ten sposób przesyłki były wywożone do Unii. Umowa weszła w życie dnia 1 czerwca 2019 r.

2.2. Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie umowy

Celem wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie umowy, przewidzianego w art. 18 umowy i opisanego bardziej szczegółowo w załączniku IX do umowy, jest ułatwienie zarządzania umową, jej monitorowania i przeglądu. Wspólny komitet ułatwia również dialog i wymianę informacji między stronami umowy. Wspólny komitet podejmuje decyzje w drodze konsensusu. Wspólnemu komitetowi współprzewodniczą Wiceminister Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz szef delegatury Unii Europejskiej w Socjalistycznej Republice Wietnamu.

2.3. Planowany akt wspólnego komitetu

W tygodniu 11–15 listopada 2019 r., podczas swojego pierwszego posiedzenia, wspólny komitet ma przyjąć swój regulamin wewnętrzny („planowany akt”).

Celem planowanego aktu jest uregulowanie sposobu, w jaki strony umowy współpracują w ramach wspólnego komitetu. Opisuje on skład wspólnego komitetu, możliwość tworzenia organów pomocniczych podlegających wspólnemu komitetowi, jego sekretariat oraz sposób organizacji posiedzeń wspólnego komitetu. Planowany akt przewiduje, że wspólny komitet przyjmuje decyzje i zalecenia w drodze konsensusu w procedurze pisemnej, polegającej na wymianie not, zgodnie z jego upoważnieniem na mocy umowy.

3. STANOWISKO, JAKIE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Planowany akt określa stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii we wspólnym Komitecie ustanowionym na mocy art. 18 umowy w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego wspólnego komitetu.

Strony umowy uzgodniły projekt regulaminu wewnętrznego. Regulamin powinien zostać przyjęty na pierwszym posiedzeniu wspólnego komitetu, które ma się odbyć w listopadzie 2019 r., z zastrzeżeniem unijnych procedur decyzyjnych.

Załączony regulamin wewnętrzny wspólnego komitetu jest bardzo zbliżony do regulaminów wewnętrznych wspólnych komitetów ustanowionych na mocy innych umów o dobrowolnym partnerstwie.

Przyjęcie tego dokumentu ma zasadnicze znaczenie dla nadania skuteczności postanowieniom umowy. W szczególności umożliwia on wspólnemu komitetowi wdrażanie przepisów art. 9 (stałe rozbieżności lub trudności podczas konsultacji dotyczących zezwoleń FLEGT), art. 10 (skargi dotyczące pracy niezależnego podmiotu oceniającego skierowane do wspólnego komitetu), art. 12 (powiadamianie, zlecenie niezależnej oceny systemu zezwoleń FLEGT oraz zalecenie dotyczące terminu, w którym system zezwoleń FLEGT rozpocznie funkcjonowanie), art. 18 (ustanowienie i funkcjonowanie wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie umowy) oraz załącznika IX do umowy (funkcje wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie umowy).

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano przyjmowanie decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Wspólny komitet jest organem ustanowionym umową, a mianowicie Umową o dobrowolnym partnerstwie dotyczącą egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu.

Akt, który ma zostać przyjęty przez wspólny komitet, stanowi akt mający skutki prawne, ponieważ reguluje sposób współpracy stron umowy przy jej wdrażaniu, w tym w odniesieniu do ewentualnego przyjmowania zmian do jej załączników.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych umowy.

W związku tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014: 2258, pkt 61–64.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii ma zostać zajęte stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Ogólnie rzecz biorąc, główny cel i treść planowanego aktu odnoszą się do funkcjonowania organów międzynarodowych utworzonych na mocy umowy. Wynika stąd, że dziedzina, której podlega decyzja, powinna być oceniana w świetle całej umowy (sprawa C-244/17 Komisja przeciwko Radzie (Kazachstan), ECLI:EU:C:2018:662)). Celem umowy jest stworzenie ram prawnych, aby zagwarantować, że całość przywozu drewna i produktów z drewna objętych umową do Unii Europejskiej z Socjalistycznej Republiki Wietnamu została wyprodukowana zgodnie z prawem. Głównym elementem umowy jest wspólna polityka handlowa.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 207 ust. 3 i art. 207 ust. 4 akapit pierwszy TFUE.

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 207 ust. 3 i art. 207 ust. 4 akapit pierwszy TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie umowy ustanowionej na mocy art. 18 Umowy o dobrowolnym partnerstwie dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, jeśli chodzi o przyjęcie regulaminu wewnętrznego wspólnego komitetu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 3 i art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa o dobrowolnym partnerstwie dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu (zwana dalej „umową”) została zawarta przez Unię decyzją Rady (UE) 2019/854 z dnia 15 kwietnia 2019 r.¹ i weszła w życie w dniu 1 czerwca 2019 r.
- (2) Zgodnie z art. 18 ust. 3 umowy wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie umowy („wspólny komitet”) ustanawia własny regulamin.
- (3) Na posiedzeniu w dniu 13 listopada 2019 r. wspólny komitet ma przyjąć swój regulamin wewnętrzny.
- (4) Należy określić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na posiedzeniu wspólnego komitetu, gdyż regulamin wewnętrzny będzie wiążący dla Unii.
- (5) Na swoim pierwszym posiedzeniu wspólny komitet powinien przyjąć regulamin wewnętrzny załączony do niniejszej decyzji w celu zapewnienia, od samego początku, sprawnej i przejrzystej współpracy między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu w odniesieniu do realizacji umowy oraz, następnie, unijnego systemu zezwoleń w zakresie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii podczas pierwszego posiedzenia wspólnego komitetu, opiera się na projekcie regulaminu wewnętrznego wspólnego komitetu załączonym do niniejszej decyzji.

¹

2. W świetle zmian na zbliżającej się Konferencji Stron, przedstawiciele Unii, w porozumieniu z państwami członkowskimi, mogą uzgodnić niewielkie zmiany w projekcie regulaminu wewnętrznego załączonym do niniejszej decyzji podczas organizowanych na miejscu posiedzeń koordynacyjnych, bez konieczności podejmowania kolejnej decyzji przez Radę.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*